

Het doel van Stichting Elnura is een steentje bij te dragen aan de opvang en begeleiding van kansarme kinderen in moeilijke levenssituaties, in het bijzonder in Kirgizië. Wij doen dit in nauwe samenwerking met lokale sociale organisaties, die ter plaatse werken aan het realiseren van ditzelfde doel.

Kirgizië is een onbekend en daardoor vaak onbemind land. Deze voormalige Sovjetrepubliek ligt in Centraal Azië en grenst in het noorden aan Kazachstan, in het oosten aan China, in het zuiden aan Tadzjikistan en in het westen aan Oezbekistan.

Wij werken nauw samen met Center for the Protection of Children (CPC) in Bisjkek, de hoofdstad van Kirgizië, dat zich al bijna 24 jaar inzet voor kansarme kinderen. Het gaat vooral om kinderen van zogenoemde interne migranten, die vanaf het arme platteland hun geluk denken te vinden in de grote stad, maar bedrogen uitkomen. Ze komen berooid aan en vaak zonder documenten als een geboortebewijs of een paspoort. Ze hebben nergens recht op, niet op een huis en niet op medische en sociale zorg en de kinderen kunnen niet naar school.

Vaak is er sprake van gebroken gezinnen. Eén of beide ouders hebben het gezin verlaten of zijn naar Rusland vertrokken om werk te zoeken. Oma of andere familie zorgt dan meestal voor de kinderen; in het ergste geval zwerven ze op straat.

Ze wonen in een soort complex waar vijf, zes of zeven gezinnen, variërend van 4 tot 7 personen, elk een ruimte hebben van zo'n 30 vierkante meter, waarin gewoond, gekookt en geslapen moet worden. Er is geen verwarming en voor al die gezinnen is buiten één - niet op een riolering aangesloten - toilet en één kraan.

De ouders zoeken – al dan niet samen met de kinderen - dag in dag uit werk waarbij ze alle zeilen moeten bijzetten om aan de kost te komen op een niveau onder of rond de armoedegrens.

De gemeenschappen van deze interne migranten zijn dus vooral bezig met het dagelijks overleven. Dat resulteert helaas in veel gevallen in verwaarlozing van en geweld tegen de kinderen. Ze zijn slachtoffer van fysiek, emotioneel en seksueel geweld. Ze raken in conflict met de wet, verrichten kinderarbeid en raken betrokken bij gevaarlijke activiteiten. Ze gaan meestal niet naar school.

Als ze naar school kunnen dan ontstaan er al snel spanningen en ruzies met leeftijdsgenoten en leraren, omdat ze sociale en communicatieve vaardigheden missen. Meisjes zijn extra kwetsbaar, omdat ze naast alle vormen van geweld ook worden blootgesteld aan gender gerelateerd geweld, b.v. vroege huwelijken, ontvoering van bruiden 'bridesteeling' en ontzegging van onderwijskansen.

Kinderen van interne migranten zwijgen meestal over de gewelddaden, omdat ze gewoon niet weten dat hun rechten worden geschonden, hoe ze op geweld moeten reageren en waar ze steun kunnen zoeken.

CPC beheert een 24/7 opvang voor kinderen die niet meer thuis kunnen wonen en heeft twee dagopvangcentra voor kinderen vlakbij wijken en gemeenschappen van interne migranten. CPC-medewerkers en trainers zijn ervaren in het bieden van psychosociale ondersteuning, geven en begeleiden van peer-to-peer onderwijs en het versterken van de capaciteiten van ouders en gemeenschappen om een geweldvrije omgeving te bevorderen.

CPC richt zich op de opvang en begeleiding van deze kansarme kinderen in de leeftijd van 6 tot 16 jaar. In dat proces worden ook meegenomen de ouders van deze kinderen, leerkrachten, maatschappelijk werkers, artsen en vertegenwoordigers van lokale en nationale overheden die deel uitmaken van het kinderbeschermingssysteem.

De COVID-19 crisis heeft vanaf dag één ingegrepen in de levens van onze doelgroep. Van de ene op de andere dag was er geen werk en dus geen inkomen en dat betekent weer geen eten.

De scholen gingen dicht en het onderwijs werd online aangeboden, voor kinderen met een lege maag, zonder geschikte smartphones en dan ook nog vaak zonder internet een onmogelijke opgave. Kortom, vader thuis zonder werk, moeder thuis zonder werk en de kinderen thuis zonder werk en zonder school, allemaal onder belabberde en stressvolle omstandigheden.

De ouders reageerden hun frustratie af op hun kinderen. De toename van emoties als woede, angst, irritatie en teleurstelling was significant. En helaas speelde overmatig drankgebruik een negatieve rol.

Voor CPC was het een uitdaging en een nieuwe ervaring om online door te gaan met het begeleiden van de doelgroep en het geven van allerlei trainingen. Met een mooie en snel gerealiseerde donatie **uit het coronafonds van Wilde Ganzen** konden voor veel gezinnen smartphones worden aangeschaft en aansluitingen op internet worden gerealiseerd.

Om deelname aan trainingen en instructies via Zoom te activeren en stimuleren, voerden de medewerkers van CPC telefonisch of - indien nodig en mogelijk - persoonlijk gesprekken met elke deelnemer - kinderen en volwassenen - over het gebruik van hun mobiele telefoon.

Alle trainingen werden gegeven door CPC-medewerkers. Bij de trainingen voor kinderen was de hulp van door CPC opgeleide 'peer-trainers' [voor kinderen door kinderen] onmisbaar. Zij hadden daarvoor notebooks tot hun beschikking, die ook **uit het coronafonds van Wilde Ganzen** konden worden aangeschaft.

De kinderen leerden om te gaan met de online leermiddelen, relaties met andere mensen op te bouwen, kregen gedetailleerde informatie over het voorkomen van conflictsituaties en over het omgaan met negatieve emoties. Ze leerden over hun rechten en verantwoordelijkheden, over voorzorgsmaatregelen voor COVID-19 en andere infectieziekten.

Na afloop van trainingen werden steeds testen, quizjes en spelletjes gedaan om de opgedane kennis te versterken.

Ook de ouders kregen online trainingen via Zoom. De trainingen voor hen waren vooral gericht op geweldloos opvoeden en het verlichten van de spanning, met de daarbij behorende psychologische adviezen. En ze hoorden hoe en waar humanitaire hulp aangevraagd kon worden.

De ouders zelf vroegen ook om hulp en dat leidde bijvoorbeeld:

- tot WhatsApp-groepen waarin informatie werd uitgewisseld over mogelijke werkplekken,
- tot individuele begeleiding bij het oplossen van conflicten in het gezin en bij huiselijk geweld,
- en tot het leggen van contacten met verschillende hulplijnen

Soms klopten ze aan bij de wijkhoofden, die hiervoor ook door CPC waren opgeleid en direct binnen de gemeenschappen de helpende hand konden bieden.

Een groot aantal gezinnen heeft o.a. **ook uit het coronafonds van Wilde Ganzen**, voedselpakketten en hygiënesets gekregen.

Hoe is de situatie nu?

Alle scholen zijn weer open, maar er is een groot tekort aan scholen en dat betekent dat er iedere dag minimaal aan twee groepen van elk 40 tot 50 leerlingen les gegeven wordt, per groep zo'n 2,5 tot 3 uur.

Volgens de leraren hebben de kinderen in meer of mindere mate een achterstand opgelopen. Om niemand buiten de boot te laten vallen zijn ze van start gegaan met de lesstof bij het begin van het schooljaar. Het gaat waarschijnlijk een schooljaar duren voordat de achterstanden zijn weggewerkt.

CPC blijft de in haar programma opgenomen kinderen volgen en begeleiden. Ze krijgen waar nodig 'bijspijkerklassen' en extra trainingen 'persoonlijke groei'. De ouders vinden langzaam aan weer werk, maar meestal op tijdelijke basis en dus heel onzeker. CPC blijft ook de ouders volgen en extra trainingen geven, vooral in 'geweldloos opvoeden'.

Dankzij de intensieve begeleiding en ondersteuning door de CPC-medewerkers zijn veel kinderen en hun ouders goed door de pandemie periode heen gekomen.

Zo goed als zeker is de groep kansarme kinderen wel groter geworden, maar officiële cijfers ontbreken.

Wat doet Stichting Elnura?

Wij werven fondsen voor CPC, bij voorkeur voor duidelijk omschreven projecten op basis van een begroting, een dekkingsplan en een eindverantwoording, zodat een betrouwbare rapportage over de besteding aan de donateurs kan worden verstrekt.

Wij informeren en benaderen onze donateurs zoveel mogelijk rechtstreeks en persoonlijk. Daarnaast brengen wij een Nieuwsbrief uit op momenten dat we daadwerkelijk iets te vertellen en [meestal] te vragen hebben. Via sociale media verstrekken wij informatie, die de belangstellende lezer zou moeten prikkelen tot interesse in ons werk. De vraag is of al dié moeite wordt beloond.

Omwille van de tijd helaas maar een enkel projectvoorbeeld >>

Naast het al genoemde project uit het coronafonds van Wilde Ganzen noem ik graag het al ongeveer 15 jaar doorlopende adoptieproject "Alle kinderen naar school" met als doel zoveel mogelijk kinderen de kans te bieden om naar school te gaan. Jaarlijks wordt bij het begin van het nieuwe schooljaar een rapportage gepubliceerd van de vorderingen van de kinderen, die uit eenmalige donaties voor dit project naar school

konden. Donateurs die een kind voor langere tijd financieel hebben “geadopteerd”, krijgen elk jaar persoonlijk bericht over de vorderingen en de plannen van hun “geadopteerde” kind.

Bij het schrijven van het eerste concept van mijn verhaal zou ik hier zijn geëindigd. Maar inmiddels staat de wereld op zijn kop. De hele wereld ervaart de negatieve gevolgen van de inval van Rusland in Oekraïne. Kirgizië is net als Oekraïne een voormalige Sovjetrepubliek en heeft extra te lijden onder de aan Rusland opgelegde sancties. De prijzen van voeding stijgen enorm en de roebels van in Rusland werkende familieleden zijn niets meer waard. Bovendien kent de angst hier een extra dimensie met de onheilspellende vraag “Zijn wij de volgenden?”

De coronacrisis heeft veel gevolgen gehad, die we met elkaar redelijk het hoofd hebben kunnen bieden, maar ik ben bang dat de gevolgen van de huidige crisis vele malen groter en ingrijpender zullen zijn. Er blijft – helaas – dus veel werk aan de winkel. We houden ons motto “Helpen helpt!” hoog en dan zal het waarachtig deze keer ook wel weer lukken!

Hoewel mijn verhaal beperkt blijft tot grote lijnen ben ik toch benieuwd of jullie iets herkennen in de geschetste problemen als gevolg van de COVID19-pandemie, bijvoorbeeld de genoemde onderwijs- en psychische problemen. En natuurlijk ben ik nog meer benieuwd naar de aanpak ervan door jullie organisatie.